

PAPER_DE_VIDRE_

Número 60, 16/01/12

La cursa

Teresa Amat | ✉ (mailto:teresa.amat@gmail.com) |
<http://alirica.blogspot.com/?Ara> (<http://alirica.blogspot.com/?Ara>)

Et veig assegut a l'autobús, aturat al semàfor al costat del meu cotxe. Deus tenir quinze o setze anys i mires amb avidesa els motoristes, amb el casc que encara te'ls fa més envejables, poderosos i lliures. Ja voldries tenir moto i poder anar a tot arreu sense haver d'agafar un autobús com els nens, encara que ja fa temps que hi vas tot sol. Però els pares s'hi han posat forts i diuen que res de moto, que quan facis els divuit ja et podràs treure el carnet de cotxe. També et mors per conduir cotxe, i tant, però estàs indignat perquè no et volen comprar una moto. Els pocs anys que et falten pels divuit et semblen eternals, sigui quina sigui la noció d'eternitat que tinguis ara.

No pateixis. D'aquí a no res, ja amb cotxe, una nit aniràs de festa amb els amics, us passareu de rosca i us fotreu una nata de la qual, amb una mica de sort, en sortireu ben parats. Estigues preparat -no, no ho estaràs- perquè podrà ben ser que no hi hagi tanta sort i que algun s'hi quedi. Però potser tindràs la sort de no ser tu, i per això ho celebraràs en silenci culpable, un sentiment enorme adherit a aquella primera noció de finitud.

Poc després aconseguiràs, per fi, endur-te aquella noia que et tenia el cor robat, encara que tu no ho diràs així. No serà el primer cop que hauràs tingut algun rotllo dins el cotxe, però aquest serà diferent, allà en aquell mirador sobre el mar en una nit d'estiu serena. No ho diràs mai a ningú -ni a ella, serà ella qui ho dirà-, però el reflex de la lluna a l'aigua i els estels fulgurants et semblaran el millor escenari per a aquell primer clau apoteòsic.

Amb una mica més de sort, un dia tindràs fills. I et tocarà dur-los amb cotxe a l'escola, a les activitats que faran, alguns caps de setmana als partits del que sigui que juguin i d'altres anireu tota la família amunt i avall. I de vacances, esclar. Serà quan molts dies conduiràs tens. Entre setmana, pels embussos anant i venint de la feina, però com que aniràs sol dins del cotxe, molts dies ho viuràs com un moment feliç i tot. Quan arrosseguis la família potser serà perquè els nens no pararan o perquè la teva dona estarà emmurriada amb tu o tu amb ella. Sol passar. Serà llavors quan et vindrà de gust complir el teu somni adolescent i et compraràs una moto amb l'excusa del trànsit.

Pot ser que encara tinguis més sort, que cotxe i moto no t'hagin dut problemes i que arribis a home ja madur sense gaires entrebancs, ja que com que la medicina haurà avançat molt, la hipertensió, el colesterol i el sucre te'ls mantindran a ratlla molt abans que et puguin aturar. Les cèl•lules tampoc se't desbocaran perquè també les hauran fermades curt. Segur que seràs un home conscient i seguiràs al peu de la lletra el procés preventiu continu i rutinari, que llavors ja serà tan fàcil de fer que et semblarà mentida la mica que recordis de com anava tot plegat quan eres jovenet. La qüestió serà, doncs, que els accidents els hi mantinguis tu, a ratlla. També aniràs aprenent que la sort no és res més que una mica d'atzar i una mica de feina. A vegades s'entén massa tard, però tard o d'hora sabràs que la sort és encara ser-hi. Serà el temps que arribaràs a entendre del tot els teus pares, que coincidirà amb el temps que els teus fills comencin a no entendre't; també sol passar així. I amb una mica més de sort els pares encara hi seran perquè els ho gosis dir com sigui.

Després se n'aniran per sempre i et sentiràs orfe quan potser ja passaràs dels seixanta i seràs avi, i hi haurà algú a qui li semblarà ridícul, perquè de vell no es passa i no entendrà tanta manifestació de pena.

I quan amb tota aquesta sort ja passis un bon tros dels vuitanta, i llavors els fills, els néts, la dona i algun dels pocs amics que encara hi siguin, com aquell que sempre va ser un cagat, et diguin que ja no tens edat per conduir cotxe i menys encara moto, se't revifarà una mica d'aquesta indignació adolescent. Però no la mostraràs; per orgull, per l'afecte i perquè en el fons sempre hauràs sigut de bona pasta. Però sentiràs com burxa sota el bon humor que els voldràs regalar a canvi dels consells, que es podrien ben estalviar perquè sabran de sobres que encara estàs en forma. Per això continuaràs fent la teva, perquè no acabaràs de pair que aquesta cursa, que a tots els semblarà tan llarga, per tu hagi sigut un tram fugaç. I algun dia especialment afuat o rúfol sentiràs l'impuls d'agafar la moto i enfilars les costes del Garraf amb gas a fons i sigui el que sigui, no tant per celebrar la sort d'haver pogut aguantar l'equilibri durant tota la carrera, sinó sobretot per mor d'un neguit que voldràs no entendre però que entendràs massa i que per això t'espantarà una mica. Tot i que sabràs que no pots liquidar així aquesta sort de pebrots que altres no han tingut, sàpigues que per un moment -res, un instant- et costarà vèncer el rampell de posar la meta on a tu et doni la gana, ben conscient que la travesses, abans que no siguis capaç d'adonar-te que estàs a punt de fer-ho. Un punt d'indignació adolescent que et surarà a la deriva en el pou sense fons de l'angoixa senil, però que calmaràs a temps perquè seràs, amb tot, ben conscient de tota aquella sort; del molt atzar i de la no poca feina que hi hauràs posat.